Промова президента Барака Обами 12 січня 2011 року у пам'ять про загиблих і поранених під час збройного нападу в Тусоні, Арізона 8 січня

Звертаюся до родин тих, кого ми втратили, до всіх, хто називав їх друзями, до студентів цього університету, до держслужбовців, які прийшли сюди сьогодні, до мешканців Тусону і Арізони: я приїхав сюди сьогодні як американець, який разом з усіма американцями стає зараз на коліна у молитві і який залишатиметься з вами.

Що б я не сказав, це не заповнить страшної пустки, раптово посталої у ваших серцях. Але знайте: надії усього народу сьогодні тут. Ми сумуємо за загиблими разом із вами. Ми приєднуємося до вас у вашій скорботі. І ми долучаємо до вашої свою віру у те, що конгресмен Габріель Гіффордс і інші поранені у цій трагедії зможуть вижити.

Як говорить Писання,

> Річка, відноги її веселять місто Боже, найсвятіше із місць пробування Всевишнього.
> Бог серед неї, нехай не хитається, Бог поможе їй, коли ранок настане.

Суботнього ранку Габбі, її помічники та чимало її виборців зібралися біля супермаркету, щоб скористатися своїм правом на мирні збори і свободу слова. Вони реалізували ключовий елемент демократії, закладений нашими отцями-засновниками, – представники народу звітують перед своїми виборцями, так аби змогти переказати їхні запити у столиці нашої країни. Габбі називала це «конгрес на вашому перехресті» -- така усучаснена версія урядування з людьми і для людей.

І ця дуже американська сцена була розірвана кулями нападника. І ті шестеро людей, хто втратили свої життя у суботу, – вони теж представляли те, що є найкращим в Америці.

Суддя Джон Ролл служив нашій правничій системі майже 40 років. Випускник цього університету, його юридичного факультету, суддя Ролл був, двадцять років тому, рекомендований Джоном МакКейном до федеральної суддівської лави, був призначений президентом Джорджем Гербертом Вокером Бушем і доріс до посади головного федерального судді Арізони. Його колеги відгукуються про нього як про найпрацелюбнішого суддю у Дев'ятому окрузі. Він повертався, як і щодня, із церковної служби, і вирішив зупинитися, привітатися із своєю представницею в Конгресі. По Джону залишилася його кохана дружина Морін, троє синів і п'ятеро онуків.

Джордж і Дороті Морріс – «Дот» для друзів – кохали одне одного ще у школі, одружилися, виховали двох дочок. Вони все робили разом, подорожуючи широкими шляхами у своєму будиночку на колесах і насолоджуючись тим, що їхні друзі називали медовим місяцем довжиною

у 50 років. Суботнього ранку вони прийшли до супермаркету «Сейфвей», щоб послухати конгресмена. Коли пролунали постріли, Джордж, колишній морський піхотинець, інстинктивно намагався затулити дружину. Кулі вдарили обох. Дот померла.

Мешканка штату Нью Джерсі Філліс Шнек, вийшовши на пенсію, переїхала до Тусону – подалі від сніжної зими. Але влітку вона поверталася на Схід, де її життя оберталося навколо трьох її дітей, сімох онуків і дворічної правнучки. Талановита в'язальниця, вона часто працювала під своїм улюбленим деревом або інколи шила фартуки із емблемами команд «Джетс» і «Джайантс», що їх потім роздавали у церкві, де вона була волонтеркою. Вона була республіканкою, але їй подобалася Габбі, і вона хотіла познайомитися ближче.

Дорван і Мейві Стоддард виросли у Тусоні разом – десь із сімдесят років тому. Вони роз'їхалися, створили кожен свою сім'ю, але овдовівши, повернулися назад, щоб, як каже одна з дочок Мейві, «знов стати хлопцем і дівчиною». Коли вони не подорожували у своєму будинку на колесах, ви могли застати їх зовсім неподалік – за допомогою нужденним у Церкві Христа на Гірській авеню. Колишній робітник-будівельник, Дорван разом із їхнім псом Таксом віддавав свій вільний час ремонту церкви. Його останнім самовідданим вчинком було затулити собою дружину, віддавши своє життя задля її.

Усе що б не робив Гейб Циммерман, він робив із любов'ю – але найбільшою його любов'ю були люди. Як відповідальний у команді Габбі за роботу з виборцями, він трактував їхні турботи як свої власні, стежив, аби старші люди отримували належне медичне обслуговування, щоб ветеранів знаходили їхні медалі і піклування, яке вони заслужили, щоб уряд працював заради простих людей. Він загинув, коли виконував улюблену роботу – розмовляв із людьми і довідувався, чим може допомогти. Гейба пережили його батьки Росс та Емілі, брат Бен і наречена Келлі, з якою він планував одружитися наступного року.

І ще – дев'ятирічна Крістін Тейлор Грін. Вона була відмінницею, танцюристкою, гімнасткою і плавчинею. Вона часто казала, що хоче стати першою жінкою, яка виступатиме за команду однієї з найвищих ліг, і їй, єдиній дівчинці у своїй команді маленької ліги, вірили. Вона цінувала життя, як зрідка хто цінує у такому віці – нагадувала своїй матусі: «ми щасливі, у нас найкраще життя». І за це благословення вона сповна віддячувала, беручи участь у благодійництві і допомагаючи дітям, яким пощастило менше.

Наші серця розбиті їхнім раптовим відходом. Наші серця розбиті, але – є і чим наповнити наші серця.

Наші серця сповнені надією і вдячністю за 13 американців, які вижили у стрілянині, включно із пані конгресменом, на зустріч з якою вони прийшли у ту суботу. Я щойно з університетського медичного центру, який знаходиться лише за милю звідси, де наша дорога Габбі мужньо намагається одужати – зараз, коли ми з вами тут спілкуємося. І ось що я вам скажу – вона знає, що

ми тут, вона знає, що ми любимо її, вона знає, що ми вболіватимемо за неї протягом важкого шляху, що їй треба пройти.

Наші серця сповнені вдячності тим, хто врятував інших. Ми вдячні Деніелу Ернандесу, добровольцю з команди Габбі, який кинувся крізь той хаос рятувати свою керівницю, тримати її рани, не дати їй померти. Ми вдячні чоловікам, які звалили вбивцю, коли він намагався перезарядити зброю. Ми вдячні мініатюрній 61-річній Патрісії Мейш, яка вирвала з рук вбивці набої, безумовно врятувавши чиїсь життя. І ми вдячні лікарям, медсестрам, фельдшерам швидкої, які творили дива, рятуючи тих, хто зазнав поранень.

Ці чоловіки і жінки нагадують нам, що героїзм буває не лише на полі бою. Вони нагадують нам, що для героїзму не потрібна якась спецпідготовка чи виняткова фізична міць. Героїзм тут, навколо нас, у серцях стількох наших співвітчизників – тільки чекає, коли він знадобиться – як це сталося того суботнього ранку. Їхні дії, їхня самопожертва – це і виклик для кожного з нас. Постає питання, що крім молитов і висловлення турботи вимагається від нас, щоб рухатись уперед. Як нам віддати шану полеглим? Як нам бути гідними пам’яті про них?

Бачите, коли стається трагедія, то природним для нас є вимагати пояснення – щоб привести до якогось порядку цей хаос, щоб пояснити те, що виглядає так безглуздо. Ми бачимо, що вже розпочалося загальнонаціональне обговорення – не тільки щодо мотивації цих вбивств, а й щодо усього від переваг законів про безпеку поводження зі зброєю до адекватності нашої системи охорони психічного здоров’я. Багато чого у цьому процесі, у обговоренні, що слід зробити для запобігання таким трагедіям у майбутньому, є неодмінною складовою здійснення нами свого самоуправління.

Але у час, коли наш дискурс так сильно поляризувався, у час, коли ми надто схильні кинути звинувачення за всі негаразди у світі до ніг тих, хто думає інакше за нас, важливо зупинитися на мить і переконатися, що ми розмовляємо між собою у спосіб, що гоїть, а на роз’ятрює рани.

Святе Письмо каже нам, що у світі є зло, і жахливі речі трапляються з причин, які поза людським розумінням. За словами Книги Йова: «сподівався я світла, та темнота прийшла». Погане трапляється, але внаслідок цього нам треба стерегтися від спрощених тлумачень.

Правда в тому, що ніхто з нас точно не знає, що спричинило цей жорстокий напад. Ніхто з нас не знає напевно, що змогло би зупинити ті постріли, або які думки приховувалися у голові насильника.

Отже, так ми мусимо розслідувати всі факти, що стоять за цією трагедією. Ми не можемо бути і не будемо пасивними перед лицем такого насильства. Старі припущення треба піддати сумніву, аби зменшити можливості застосування насильства у майбутньому.

Чого не можна робити, так це використовувати цю трагедію, як черговий привід для взаємних обвинувачень. Обговорюючи ці проблеми, робитимемо це, кожен із нас, із чималою стриманістю

та смиренням. Замість звинувачень або покладання провини на іншого, хай це буде нагодою для нас розширити нашу моральну уяву, уважніше прислухатися один одного, поліпшити нашу здатність до співпереживання й нагадуванням нам, як тісно пов'язані наші сподівання та мрії.

Зрештою, це те , що ми у більшості робимо, коли втрачаємо когось із рідних, особливо, якщо втрата неочікувана. Потрясіння виводить нас із звичної рутини і змушує заглянути собі всередину. Ми розмірковуємо над минулим. Чи достатньо часу ми приділяли літнім матері чи батьку, питаємо ми себе. Чи віддячили ми їм за все, чим вони пожертвували заради нас? Чи казали ми своєму подружжю, як сильно ми їх кохаємо, не час від часу, а постійно – кожного дня?

Така раптова втрата спонукає нас оглядатися назад, а також і дивитися вперед, замислюватися над теперішнім і майбутнім, над тим, як ми живемо, які стосунки у нас складаються із тими, хто ще поруч з нами. Ми можемо спитати себе, чи достатньо ми проявляємо доброти, щедрості та співчуття до близьких людей. Можливо ми замислимось над тим, чи правильно ми поводимось із нашими дітьми, що ми робимо для громади, чи правильно розставлені пріоритети. Ми усвідомлюємо свою власну смертність, і нам це є нагадуванням, що, зважаючи на скороминучість нашого перебування на землі, важливим є не багатство, чи статус, не влада, чи слава, а скоріше те, як добре ми любимо, і що ми робимо для поліпшення життя інших.

Я вважаю, що така трагедія вимагає від нас рефлексій, щоби наші вчинки не розходилися з нашими цінностями. Це необхідно заради тих, хто постраждав, хто загинув – вони були частиною нашої сім'ї, американської 300 мільйонної сім'ї. Вони може не були нам особисто знайомі, але ми, безсумнівно, бачимо себе в них. У Джорджі та Дот, у Дорвані та Мейві ми відчуваємо міцну любов, яку маємо до своїх чоловіків, дружин, партнерів. Філліс – вона наша мама чи бабуся; Гейб – наш брат або син. У судді Ролі ми впізнаємо не тільки того, хто цінував свою сім'ю та добре виконував свою роботу, але й того, хто був втіленням американської вірності закону. У Габбі ми бачимо відображення натхненності нашого суспільного життя, бажання долучитися до, часом марного, суперечливого, але завжди необхідного і безкінечного, процесу творення досконалішої країни.

І у Крістін…у Крістін ми бачимо всіх наших дітей. Така допитлива, така довірлива, така жвава і сповнена чарівності.

Така, що так сильно заслуговує нашої любові.

І так сильно заслуговує на наш гарний приклад. Якщо ця трагедія спонукає нас до міркувань та обговорення, як це і має бути, робитимемо це так, аби воно було гідним тих, кого ми втратили. Щоб це не було у звичній площині політики, зведення рахунків і дріб'язковості, які зносяться із черговим циклом новин.

Втрата цих прекрасних людей повинна спонукати кожного з нас прагнути бути кращими у нашому приватному житті – бути кращими друзями і сусідами, бути кращими колегами по роботі і кращими батьками. І якщо, як це обговорювалося в останні дні, їхня смерть допоможе покласти початок тому, що в нашому суспільному дискурсі буде більше чемності, пам'ятатимемо, що ця трагедія сталася не через простий брак чемності, а, що більш чемний та чесний суспільний дискурс допоможе нам – країні протистояти викликам у спосіб, яким би вони пишалися. Ми хочемо відповідати тому рівню державних службовців, на якому були Джон Ролл та Геббі Гіффордс. Вони перш за все знали, що ми всі американці, що ми можемо ставити під сумнів ідеї один одного, не

сумніваючись у любові кожного до своєї країни. І наше завдання, працюючи разом, постійно розширювати коло нашої причетності, щоб заповісти Американську мрію майбутнім поколінням.

Я вірю, що ми можемо бути кращими. Мені допомагають вірити у це ті, хто загинув тут, і ті, хто рятував життя іншим тут. Ми мабуть не зможемо зупинити усе зло у світі, але я знаю, що цілковито від нас залежить наше ставлення один до одного. Я вірю, що, попри всю нашу недосконалість, у нас достатньо порядності та доброчесності, і що сили, які нас роз'єднують, не сильніші за ті, які нас об'єднують.

Ось у що я вірю, і це почасти тому, що така дитина, як Крістін Тейлор Грін вірила у це. Уявіть собі: тут була дівчинка, яка лише починала знайомитись із нашою демократією, яка лише стала розуміти обов'язки громадянства, яка стала свідком того факту, що одного дня вона теж може відігравати роль у формуванні майбутнього своєї країни. Її обрали до учнівської ради; вона бачила державну службу як цікаву і перспективну справу. Вона прийшла сюди, щоби познайомитися із представницею Конгресу від свого міста, з людиною, яка для неї була гарною, важливою, а може і взірцем для наслідування. Вона бачила все це очима дитини, очима не затуманеними цинізмом чи сарказмом, що ми, дорослі, сприймаємо за належне.

Я хочу, аби ми справдили її очікування. Я хочу, щоб наша демократія була такою, якою її уявляла вона. Всі ми маємо робити усе можливе, щоби наша країна справдила очікування наших дітей.

Кристін народилася 11 вересня 2001 року, одна із 50 народжених у той день дітей, яких сфотографували для книги «Обличчя надії». На зворотній стороні її світлини у цій книзі були записані прості для дитини побажання. «Я маю надію, що ви допоможете тим, хто у потребі», одне із них. «Я сподіваюсь, що ви знаєте усі слова Національного гімну, і ми разом співатимемо його із долонею на серці. Сподіваюся, ви плигаєте по дощових калюжах».

Якщо у раю є дощові калюжі, то Крістін плигає по них сьогодні. А тут на землі ми кладемо долоні на наші серця і , як американці, зобов'язуємося творити країну, яка завжди буде гідною її лагідного та радісного духу.

Нехай Господь благословляє тих, кого ми втратили і зберігає їх у тихому і вічному мирі. Нехай Його любов і турбота будуть з тими, хто вцілів. І нехай Він благословляє Сполучені Штати Америки.